

S Ukens iNGLE

Vamp:
«Onkel Holger»
(VitaminUniversal)

På første singel fra kommende album i oktober er Vamp er tilbake ved kjernen. Det betyr en duvende, folkpreget vise signert Øyvind Staveland, med fløyta og fela på plass. Teksten er skrevet av Ingvar Hovland, framført på beste vis av den sjøsalte stemmen til Jan Toft. Odin Staveland, Bjørn Berge, Lars Eirik Støle og Kjetil Dalland sørger for resten.

GEIR FLATØE

TÅRENE VIL KOMME

For Jade vil forhold alltid ende. Spørsmålet er bare hvem som går først.

Jade Jackson: «Gilded»
(Anti/Playground)

Musikkmagasinet «Rolling Stone» har en høyst lesbar, månedelig spalte kalt «10 new country artist you need to know». Jade Jackson ble presentert i februar, i god tid før debutalbumet som er ute nå. Hun ble kalt «Mazzy Star med en akustisk gitar» og en som «kanaliserer Hank Williams via dyster gothfolk-estetisk». Slikt kan vekke nysgjerrigheten, og debuten skuffer ikke. Hun er fra småbyen Santa Margarita i California, og Mike Ness kom på banen som produsent etter at kona og sønnen hørte Jackson på en liten kafé. Ness spiller vanlig pønk i Social Distortion, men gitt ut to countrypregete soloalbum og funker fint for en ung artist som har ett og annet til felles med Lucinda Williams. Stemmen er sårbar, men det er stål i kantene. Tøff jente-imaget spikres fast med de første setningene på åpningskuttet «Aden»: *I grew up my father's daughter. He said, don't take no shit from no one. You never see my cry.* Sangen fortsetter med at kjæresten har forlatt henne og at hun aldri vil elske noen igjen. Dermed er også temaet for platen satt. På «Motorcycle» er det hun som forlater kjæresten: Ikke gråt, for det har vært moro, men denne motorsykkelen har bare plass til én. «Finish line» er om frihet fra alt og alle: *I don't care about things cause they don't care about me.* «Troubled end» og «Goodtime gone» omtaler forhold som ikke kan ende godt. I «Salt to sugar» sviktes hun av typen, og denne gangen kommer tårene: *Wish I could turn salt to sugar in the tears that are flooding my face. Then maybe the reason behind you leavin' wouldn't have such a bitter taste.* Hun ender med «Better off», en sang om at begge vet at han vil ha det bedre uten henne, og at alene vil hun føle seg mindre ensom. Countryhimmelen er svart, men en ny stjerne har begynt å funkke.

Beste spor: «Aden», «Finish line», «Salt to sugar», «Gilded».

GEIR FLATØE

BEHAGELIG SYNTHPOP

Innsmigrende og litt for jevn andreplate fra et band som synes å bade i solskinn.

Svømmebasseng: «Broder»
(Playground)

Svømmebasseng er lett å like. Seksmannsbandet fra Oslo kverner ut dansbare synthpoplåter som maner fram velbehag. Bandet har selv referert til Whitest Boy Alive og Phoenix. Tankene mine går også til bergensbandet Chain Wallet, som slapp en finfin plate i fjor. Debuten «Fløte» fra 2014 var myk og lys. En hører at bandet har modnet og at der er mer finesse i alle ledd av produksjonen. Gitaren er mer tilstede, og lydbildet er større. En superstødig diskobass og taktfulle trommer driver albumet framover. Vokalistene Lars Sandbakken og Ine Johnsen kler hverandre i sin myke, nært hviskende tilnærming. De er i effektiv dialog med hverandre. «Skapt for hverandre» viser sistnevntes stilige, skjøre stemme. Jeg skulle gjerne ha hørt enda mer av den. Det er lite å utsette på håndverket her, både når det kommer til melodier og produksjon. Det er jevnt – litt for jevnt. Etter flere gjennomlyttinger, er det fremdeles ikke én låt som fester seg. Jeg sliter med å skille de ti sporene fra hverandre, og det er lite variasjon i tempo. Etter hvert opplever jeg også vokalen som dekor. Her er ingen linjer som får meg til å spisse ørene eller som snakker til meg, selv om de skisser opp gjenkjennelige bilder av sene somnernetter og snikende forelskelser. Det lurte en lun melankoli her, som ikke får nok pustetrom til å fange lytteren. Singelen «Følger deg hjem» gir meg noe av det jeg savner. Her åpner mellompartiet opp låten, med svevende, strålende synther. Den fine åpneren «Epleslang» har et refreng som skiller seg ut, mer mollstemt og troverdig insisterende, mer enn innsmigrende. Svømmebasseng gjør tilsynelatende alt riktig, og jeg hører gjerne denne platen på en vellykket sommerfest. Men det mangler originalitet, og vi tåler at det lugger litt mer. Selv når solen skinner.

Beste spor: «Følger deg hjem», «Epleslang».

ANETTE BASSO

VAKKERT OG SÆRT HÅND I HÅND

23 år gamle Alex Giannascolis fra Philadelphia er allerede framme ved sitt åttende album.

(Sandy) Alex G: «Rocket» (Domino/Playground)

Han debuterte med «Race» i 2010 og har hovedsaklig gitt ut platene for egen regning, men for to år siden kom «Beach music» ut via plateselskapet Domino. Et nytt skritt ble tatt i fjor, da Giannascolis ble lagt merke til av selveste Frank Ocean og invitert til å spille gitar på «Endless» og «Blond». Alt dette har ikke endret ham nevneverdig, annet enn mer vilje til å samarbeide med andre. Som med felespillende Molly Gerner. Innspillingene skjer fortsatt hjemme, og stilmessig spriker det fra de countryaktige singelkuttene «Proud» og «Bobby» til støyrockende «Brick» og eksperimentelle «Horse». Om det er for å beholde mystikken i musikken Alex G nå også har lagt til parentesen (Sandy) foran artistnavnet, er ikke godt å vite, men det passer inn. Nevnte «Bobby», en nydelig duett med Emily Yacina, er et trygt sted å starte, før du så kan våge deg ut på dypere vann. Alex G startet inspirert av Elliott Smith, men er i ferd med å bli egen sjanger.

Beste spor: «Proud», «Bobby», «Powerful man».

GEIR FLATØE

DEILIG LYDSPOR FOR DOVNE DAGER

Noen plater er mer sesongriktige enn andre.

Beach Fossils: «Somersault»
(Bayonet/Playground)

Med sommeren i anløp er det på sin plass å lenes tilbake og lytte til Beach Fossils når de åpner med sitt tredje album med «This year». Merkelig nok er de ikke fra et solbleket sted i California, men har tilhold i tjukkeste Brooklyn. Vel, de har sommer i New York også. Vokalist Dustin Payseur har en avdempet stemme som står i stil med musikken, og på «Tangerine» får han hjelp av Rachel Goswell fra Slowdive. Det er fristende å stoppe der og trykke repeat, men velger du å gå videre får du ni bra kutt til. Det er gått fire år siden deres forrige plate, og Beach Fossils har bygd ut lydbildet med strykere, tangenter og fløyte, pluss saksofon i «Rise» med en snakkende Cities Aviv som gjest. Og forresten, med musikk som dette klarte de jo ikke å holde seg unna Los Angeles. Noen av opptakene er gjort der, i hjemmestudio til Jonathan Rado fra Foxygen.

Beste spor: «This year», «Tangerine», «That's all for now».

GEIR FLATØE